

твърдѣ трудно и почти невъзможно, но при всичко това въ градския съвѣтъ се билъ образувалъ цѣлъ складъ отъ много хубави и скъпи нѣща, като: женски накити, скъпи шити съ злато юргани, възглавници, орѣхови санджци и проч. Много отъ тѣзи нѣща, въ послѣдствие сж били раздавани на офицеритѣ подъ расписки: нѣкои офицери били навзели толкова нѣща и покъщнина, щото било достатъчно за мобилиране една, отъ срѣдня величина, квартира.

Когато се връщаме на бивуака, останалитѣ три баталиона отъ стрѣлковата бригада току що бѣха пристигнали въ града и отиваха на бивуакъ на сжщата частъ на града, гдѣто бѣха и опълченцитѣ. Но това не бѣха цѣлитѣ баталиони, а тѣхнитѣ жалки остатки. Освѣнъ гдѣто една голѣма частъ отъ войницитѣ била изпадала по пѣтя вънъ отъ града, но и онѣзи, които още се държаха на кракати си, включително офицеритѣ, не вървяха, но едвамъ се влачаха. Образуваше се една безрѣдна вървулица отъ хора, насѣдали по пѣтя, или просто налѣгали. Като видѣхъ тѣзи непривлекателна картина, неволно си спомнихъ за похода на опълчението отъ Руше-де-Веде до с. Богдана.

Наистина, неприятна бѣше тѣзи картина за войнишкото око, но, право си казвамъ, азъ бѣхъ доволенъ и не испустнахъ случая отъ да не я посоча на тия офицери, които най-много нападаха опълченцитѣ, въ врѣмена на знаменития переходъ—Руше-де—Веде-Богдана. И въ послѣдствие не веднѣжъ и не дваждъ съмъ имъ напомнювалъ този случай.

Разбира се, офицеритѣ се кжсаха отъ яцъ, като глѣдаха печалното шествие на баталионнитѣ остатки.

— „Ишѣ раскисли“! извикваше нѣкой отъ офицеритѣ на лежащитѣ срѣдъ улицата войници, засрамете се баримъ отъ Българитѣ!

— Какво да правимъ, ваше благородие, като нѣмаме сила, отговаряха стрѣлцитѣ.

Гражданитѣ твърдѣ съчувствено се отнасяха къмъ нещастнитѣ измѣчени стрѣлци: приемаха ги въ кжщата си, пояха ги, храняха ги, а на онѣзи, които се отказваха отъ гостоприемството, отъ страхъ на на-